

AR
764

‘இந்து’ தேசியம்

தொ.பரமசிவன்

‘இந்து’ தேசியம்!

தொ. பரமசிவன்

யாதுமாகி பதிப்பகம்

திருநெல்வேலி

2009

இந்த சித்திரத்தில்...
சமீப காலத்தில்...
உள்ளமைகளையும்...
அவற்றில்...
ஆகும்...
முற்றானது...
பெரியார்...
இந்து இலக்கண...
கொள்கையின்...
வலத்திருக்கின்றன...
சொல்லும்...
அவர்களும்...
தடுக்கின்றன...
கருத்துக்கள்...
நிலைப்படுத்தி...
நேரமிருந்து...
தொடர்ந்து...
1. தான் இந்து...
2. இந்து...
3. இந்து...
4. இந்து...
5. இந்து...
மற்றும்...
20.07.2009

‘இந்தி’
! வ்யசிதூ

நூல்	‘இந்து’ தேசியம்!
ஆசிரியர்	தொ. பரமசிவன்
முதற்பதிப்பு	2009
வெளியீடு	யாதுமாகி பதிப்பகம் 9, காமராசர் சாலை, என்.எச். காலனி பெருமாள்புரம், திருநெல்வேலி – 627 007 தொலைபேசி – 09443486285
ஒளியச்சு	பா. உமாவைத்தி
அச்சு	மீரா ஃபைன் ஆர்ட்ஸ், சிவகாசி
அட்டைப்படம்	பாபு, சென்னை
விலை	ரூ. 20

முன்னுரை

இந்தச் சிறுவெளியீட்டின் தேவை என்ன?

ஈழத் தமிழர்களின் அவலம் நமக்குப் பல வரலாற்று உண்மைகளையும் தேவைகளையும் உணர்த்தி நிற்கிறது, அவற்றில் ஒன்று தமிழ்த் தேசிய இன உணர்வின் போதாமை ஆகும். 20ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழினம் எழுந்த கதையும் 21ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழினம் வாழ்ந்த கதையும் இதுதான்.

பெரியார் ஊட்டி வளர்த்த தமிழ் தேசியத் தன்னுணர்ச்சி இன்று இல்லை. இந்து, தேசம், தேசியம், தேசபக்தி ஆகிய சொற்களின் பொருள் எளிய தமிழனை மூளைச்சலவை செய்து வைத்திருக்கின்றன. மனித சமத்துவத்துக்கு எதிரான இந்து என்ற சொல்லும் அது உணர்த்தும் கருத்தாக்கமும் அரசியல் அங்கீகாரம் பெற்று தமிழனை எழுச்சி யெறவிடாமல் தடுக்கின்றன. இந்திய தேசியத்தின் கருவிலேயே ‘இந்து’ என்ற கருத்தாக்கம் ஊடுருவிய கதையினை இந்தச் சிறிய நூல் நினைவுபடுத்துகிறது.

நோய் முதல் தெரியாமல் நோயிலிருந்து விடுபட முடியாதல்லவா?

தொடர்ந்து நீங்கள் படிக்க வேண்டிய நூல்கள்

1. நான் இந்து அல்ல நீங்கள்
- சிவக்குமரன் (யாதுமாகி பதிப்பகம்)
 2. இந்து - இந்தி - இந்தியா
- எஸ்.வி. ராஜதுரை
 3. இதுதான் பார்ப்பனியம்
- சிவக்குமரன் (யாதுமாகி பதிப்பகம்)
 4. இந்தியாவில் தேசிய இனங்களும் தமிழ் தேசியமும்
- கு.ச. ஆனந்தன்
 5. இந்தியாவில் ஆளும் வர்க்கங்களும் தேசிய இனச் சிக்கலும்
- சுனிதி குமார் போஷ்
- மற்றும் தந்தை பெரியாரின் எழுத்துக்கள்.

20.07.2009

தொ. பரமசிவன்

பதிப்புரை

இந்திய தேசியம் என்பது பார்ப்பனிய தேசியமாகிவிட்ட

நிலையில், தமிழ்ச் சமூகம் இந்திய தேசியத்தோடு கொண்ட உறவுகளையும் முரண்களையும் அலசி ஆராய்கிறது இந்நூல்.

தமிழ்த் தேசிய இன உணர்வு கூர்மையடையக் கூடாதென பார்ப்பனியம் கவனமாகப் பணியாற்றி வருகிறது. குறிப்பாக 'இந்து' நாளிதழ் இருபதாம் நூற்றாண்டில் இருந்து இன்று வரை செயல்படும் விதம், தமிழினப் படுகொலையை நிகழ்த்திய சிங்கள பேரினவாதி ராஜபக்ஷே அழைப்பின் பேரில் இலங்கை சென்று திரும்பிய இந்து ராமின் ஈழத் தமிழ் மக்களின் நிலை குறித்த பதிவுகளே இதற்குச் சான்று.

தமிழ்த் தேசிய இனம் எழுச்சிக் கொள்ள இந்நூல் ஒரு அடிப்படைக் காரணியாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்நூலை வெளியிடுவதில் 'யாதுமாகி' பெருமை கொள்கிறது.

தமிழ்த் தேசிய இனம் எழுச்சிக் கொள்ள இந்நூல் ஒரு அடிப்படைக் காரணியாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்நூலை வெளியிடுவதில் 'யாதுமாகி' பெருமை கொள்கிறது.

நவம்பர் 2009

பதிப்புரை

இந்திய தேசியம் என்பது பார்ப்பனிய தேசியமாகிவிட்ட நிலையில், தமிழ்ச் சமூகம் இந்திய தேசியத்தோடு கொண்ட உறவுகளையும் முரண்களையும் அலசி ஆராய்கிறது இந்நூல்.

தமிழ்த் தேசிய இன உணர்வு கூர்மையடையக் கூடாதென பார்ப்பனியம் கவனமாகப் பணியாற்றி வருகிறது. குறிப்பாக 'இந்து' நாளிதழ் இருபதாம் நூற்றாண்டில் இருந்து இன்று வரை செயல்படும் விதம், தமிழினப் படுகொலையை நிகழ்த்திய சிங்கள பேரினவாதி ராஜபக்ஷே அழைப்பின் பேரில் இலங்கை சென்று திரும்பிய இந்து ராமின் ஈழத் தமிழ் மக்களின் நிலை குறித்த பதிவுகளே இதற்குச் சான்று.

தமிழ்த் தேசிய இனம் எழுச்சிக் கொள்ள இந்நூல் ஒரு அடிப்படைக் காரணியாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்நூலை வெளியிடுவதில் 'யாதுமாகி' பெருமை கொள்கிறது.

தமிழ்த் தேசிய இனம் எழுச்சிக் கொள்ள இந்நூல் ஒரு அடிப்படைக் காரணியாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்நூலை வெளியிடுவதில் 'யாதுமாகி' பெருமை கொள்கிறது.

20.07.2009

திருநெல்வேலி

லெனா குமார்

யாதுமாகி பதிப்பகம்

தமிழ்த் தேசிய இனம் எழுச்சிக் கொள்ள இந்நூல் ஒரு அடிப்படைக் காரணியாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்நூலை வெளியிடுவதில் 'யாதுமாகி' பெருமை கொள்கிறது.

‘இந்து’ தேசியம்!

இந்திய தேசிய உருவாக்கத்தில் பார்ப்பனியத்தின் பங்கு

வங்காளம் உள்ளிட்ட கிழக்கிந்தியப் பகுதிகளில்

வங்காளம் உள்ளிட்ட கிழக்கிந்தியப் பகுதிகளில் அரசாங்கத்தை உருவாக்கிய முன் அனுபவம் காலனி அரசுக்கு இருந்தது. வங்காளத்தில் நீதித்துறையை ஒழுங்குபடுத்தும் முயற்சியில் சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ் ஈடுபட்டார். உள்நாட்டு நீதிமுறைகளை அவர் தொகுத்துத் திரட்டி அதற்கு இந்து சட்டம் (Hindu Law) எனப் பெயரிட்டார். கிறித்தவரல்லாத இசுலாமியரல்லாத பெருந்திரளான மக்களைக் குறிக்க ஐரோப்பியர் வழங்கிய 'இந்து' என்னும் சொல் முதன் முதலாக அதிகார அங்கீகாரம் பெற்றது. அப்போதுதான் தமிழ்நாட்டில் 1801இல் திருப்பத்தூரில் தூக்கிலிடப்பட்ட பெரியமருது தன்னுடைய மரண வாக்குமூலத்தில் கம்பெனி அதிகாரிகளுக்கு வைத்த கோரிக்கைகளில் ஒன்று; 'நான் கோயில்களுக்கும்

அறநிலையங்களுக்கும் வழங்கிய சொத்துக்களைக் கம்பெனியார் பறிக்கக்கூடாது' என்பதுதான் அது. ஆட்சி அதிகாரத்தைத் தக்கவைக்க முயன்று கொண்டிருந்த கம்பெனி அரசு இந்தக் கோரிக்கையை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டது. அத்துடன் உள்நாட்டு மக்களின் மத உணர்வுகளைச் சீண்டிவிடக் கூடாது என்பதில் அது முன்எச்சரிக்கை உணர்வுடன் 1817வரை நடந்து கொண்டது. இந்தக் காலப் பகுதியினை அரசு ஆவணங்கள் 'நடுநிலைக் காலம்' (Period of Neutrality) என்று குறிப்பிடுகின்றன. இக்காலத்தில் கம்பெனி அரசாங்கம் கோயில் நிலங்களுக்கிரிய வரியினை மட்டும் பெற்றுக் கொண்டிருந்த மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள், கோயில் நிர்வாகத்தில் சிக்கல் ஏற்பட்ட போதெல்லாம் வருவாய் ஆணையத்தின் (Board of Revenue) ஆணையைப் பெற்றே நடவடிக்கை எடுத்தனர்.

வட இந்தியாவை விட பார்க்கத் தமிழ்நாட்டில் பெருங் கோயில்களும் மடங்களும் எண்ணிக்கையில் மிகுதி. விளை நிலங்களில் 90% இவற்றுக்கு உரியதாகவே இருந்தன. இக்கோயில்கள் அனைத்தும் பார்ப்பனர்களின் முழுமையான கட்டுப்பாட்டில் இயங்கி வந்தன. (விதி விலக்காகச் சில மடங்களும், விளைநிலங்களும் வேளாளர் கையில் இருந்தன). சொத்துடைமை நிறுவனமான கோயில் வழியாகப் பார்ப்பனர்கள் பெருந்திரளான மக்களின் மீது தங்களின் அதிகாரத்தைச் செலுத்த முடிந்தது கோயிற்பணியாளர் வரிசையிலும் இசைகாரர், கொத்தர், தச்சர் தவிர அருச்சகர், பரிசாரகர், மடைப்பள்ளியார், ஸ்தலத்தார் என்று பார்ப்பனர்களே எண்ணிக்கையிலும் மிகுதியாக இருந்தனர். எனவே அரசு என்னும் நிறுவனத்துடன் தொடர்பு கொள்ளப் பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டுமே வாய்ப்பிருந்தது. பெருந்திரளான மக்களின் கையில் இருந்த ஒரே நிறுவனம் 'உள்ளூர்ச் சாதிக்குழு' (Local Caste Assembly) மட்டுமே. சொத்துடைமையற்ற இந்தக் குழுக்களுக்கு வேறு வலிமை ஏதும் இல்லை. இவை வட்டார அளவில் சடங்குகளால் பிணைக்கப்பட்டவை மட்டுமே. இந்தப் பின்னணியில்தான் 1817-இல் காலனிய அரசு கோயில்களையும் மடங்களையும் ஒழுங்குபடுத்தும் (Regulations VII of 1817) சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது.

1830-களில்தான் பத்திரிகைகள், புதுக்கல்விப் பள்ளிகள் என்னும் புதிய சமூக நிறுவனங்கள் தமிழ்நாட்டில் அறிமுகமாயின. அதற்கு முன்னர் ஐரோப்பிய மிஷனரிகள் தங்கள் முயற்சியில் சிறிய அளவிலான கல்வி முயற்சிகளைச் செய்திருந்தனர். சென்னையை அடுத்து தென் தமிழ்நாட்டின் திருநெல்வேலிப் பகுதியில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் கணிசமான அளவு கிறித்தவத்தைத் தழுவியிருந்தனர். எனவே மேல் சாதியினரின் நடுவில் அரசதிகாரம் பிற மதத்தினரின் கையில் இருப்பது ஓரளவு உணரப்பட்டது. மறுதலையாக சில மிஷனரிகள் முயற்சியால், கிறித்துவர்களாக மாறிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை பழைய வழக்கப்படி ஊர்க்கோயில் திருவிழாக்களில் ஊழியம் செய்ய மேல்சாதியார் கட்டாயப் படுத்தக்கூடாது என்று அரசு ஒரு ஆணை வெளியிட்டது. இதனைப் பொறுக்கவியலாத மேல்சாதியார் அரசு தங்கள் மத வழக்கங்களில் தலையிடுவதாகக் குற்றஞ் சாட்டினர். காலனி ஆட்சிக்கான தங்கள் முதல் எதிர்ப்பை மேல்சாதியார் இவ்வாறு சாதி சார்ந்தும் மதம் சார்ந்துமே பதிவு செய்தனர். ஏனென்றால் மரபு வழிச் சமூகத்தில் சாதியும் மதமும் (குறிப்பாகப் பார்ப்பனர்களுக்கு) நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப் போல் பிரிக்க முடியாதபடி அமைந்திருந்தன. 1834-இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னோடியாகத் தொடங்கிய சென்னை உயர்நிலைப் பள்ளியில் 1855-வரை தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு அனுமதி இல்லை. 1851-இல் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரை அனுமதித்ததால் பல்கலைக்கழக மேலாண்மைக் குழுவிலிருந்து ஒரு 'இந்து' உறுப்பினர் பதவி விலகினார். 1855 வரை இந்தப் பள்ளியிலிருந்து தகுதி காண் பட்டயம் (Proficiency Degree) பெற்ற 36 பேரில் 20 பேர் பார்ப்பனர்களே என்றும் 1859-இல் ஆங்கிலேய அரசு முதன்முறையாகத் தேர்ந்தெடுத்த துணை ஆட்சியர் (Deputy Collector) 40 பேரில் இந்தப் பள்ளியில் பயின்ற பார்ப்பனர்களே பெருந் தொகையினர் என்றும் ஆர். சுந்தரலிங்கம் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

மேற்குறித்த நிகழ்வுகளில் இருந்து நாம் பெறக்கூடிய செய்தி ஒன்றுண்டு, அதுவரை பார்ப்பனர்கள் மட்டுமே பெற்றுவந்த வேதக் கல்வியும் வடமொழிக் கல்வியும் தம் அதிகாரத்

தகுதியை இழந்துவிட்டன. சமூக அதிகாரம் சார்ந்த கல்வி என்பது ஆங்கிலக் கல்வியாக மாறிவிட்டது. அது பொதுக் கல்வியாக இருந்தபோதும் மக்கள் திரளில் சிறுபான்மையினராக இருந்த பார்ப்பனர்கள் புதிய அதிகாரத்தைத் தேடி ஆங்கிலக் கல்விக்குள் முதலில் நுழைந்து கொண்டனர்.

தேசம், தேசியம், இந்து, இந்திய நாகரிகம், திராவிடம் முதலிய கருத்தாக்கங்கள் அக்காலத்தில் முழுமையாக உருப்பெறவில்லை. 1866இல் வங்கத்தைச் சேர்ந்த கேசவசந்திரசென் பிரம்மசமாஜத்தின் பிரதிநிதியாக தமிழ்நாட்டில் சுற்றுப் பயணம் செய்கின்றார். ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற பார்ப்பனர்கள் அவரால் மீட்கப்படுகின்றனர். பிரம்ம சமாஜத்தின் கருத்துக்கள் மொழி எல்லைகளைத் தாண்டி இந்திய ஆன்மிகத்தை உருவாக்கும் என்பதை அவர்கள் கண்டு கொண்டனர். பார்ப்பன, பௌராணிக மரபுகளால் கொண்டாடப்பட்ட 'பரத கண்டத்தின்' உயிர்ப்பை அது மீட்டெடுக்கும் என அவர்கள் நம்பினர். இந்தக் காலக்கட்டம் தொடங்கி பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் திரள் இதற்கு வெளியில் தங்கள் சாதி அடையாளத்தைத் தேடத் தொடங்கினர். இதனை சாதியப் பத்திரிக்கைகளின் தொடக்கக் காலம் எனலாம்.

மொழி எல்லைகளைக் கடந்த தேசியம் என்ற கருத்தாக்கம் பார்ப்பனர்களுக்கு ஏற்புடையதாக இருந்ததால் 1880-இல் பி. சிவசாமி அய்யரும், அனந்தாச்சார்லு என்பவரும் சேர்ந்து 'மெட்ராஸ் மகா ஜன சபா' என்ற அமைப்பினைத் தொடங்கினர். இதுவே தமிழ்நாட்டில் இந்திய தேசியம் பேசிய முதல் அமைப்பாகும். இந்த அமைப்பின் முன்னணித் தலைவர்களில் சேலம் இராமசாமி முதலியார் தவிர எஞ்சிய அனைவரும் பார்ப்பனர்கள். 1884இல் இவர்கள் சென்னையில் தங்கள் அமைப்பின் முதல் மாநாட்டைக் கூட்டினர். காலனிய அரசுக்கு இந்திய தேசியம் என்ற கருத்தாக்கம் அன்றைக்குத் தேவையாக இருந்தது. 1881-இல் பணி ஓய்வு பெற்ற ஃகியூம் (Hume) என்ற I.C.S. அதிகாரி இவர்களோடு (சில கருத்து வேறுபாடுகளுடன்) இணைந்து வேலை செய்ய முன்வந்தார். அதன் விளைவாக 1884-இல் புனா நகரில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்கு 8 பேர் சென்றனர். இவர்களில் 6 பேர்

பார்ப்பனர்கள். 1881இல் பிரம்மஞான சபை நிறுவிய கர்னல் ஆல்காட்டும், பிளாவட்ஸ்கி அம்மையாரும் சென்னை வந்தனர். ஆரிய நாகரிகமும் வடமொழி வேதங்களும் உலகிற்கே வழிகாட்டும் என்பது அவர்களது கருத்தாகும். அழைப்பின் பேரில் அப்பொழுது கிறித்துவம் கணிசமாகப் பரவியிருந்த திருநெல்வேலிக்கு அவர்கள் சென்றனர். திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோவிலில் பூரணகும்பமரியாதையும், வரவேற்பும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. கோயில் வளாகத்தில் அவர்கள் இருவரும் கூட்டம் ஒன்றிலும் பேசினர். "மலை மீது கட்டப்பட்ட கோட்டைபோல இந்திய நாகரீகம் என்பது வேதங்களின் மீதும் புனித நூல்களின் மீதும் கால் கொண்டு நிற்கின்றது (An Indian Civilization resting upon the Vedas and other National Works is like a strong castle built upon rocks) என்பது ஆல்காட் வெளியிட்ட கருத்தாகும். ஆரியன் என்ற கருத்தாக்கம், 'இந்து' என்ற கருத்தாக்கம் இரண்டும் உருவாகி வந்த இந்திய தேசியத்திற்குள் புகுந்து கொண்டன. பின்னர் வந்த இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் பெரும் தலைவர்களான திலகர், ரானடே, பண்டித மதன்மோகன் மாளவியா, அன்னிபெசன்ட் ஆகியோரும் இதே கருத்தாக்கங் களையே உயர்த்திப் பிடித்தனர். 1927-இல் தமிழ்நாட்டில் காந்தியடிகள் வெளிப்படையாகவே வர்ணாசிரமம் தர்மத்தை ஆதரித்துப் பேசினார். அதுவே பெரியாரை தேசிய இயக்கத்திலிருந்து முற்றிலுமாக வெளியேறச் செய்தது.

இந்திய தேசியத்திற்குள் பார்ப்பனியம் ஊடுருவிய போதெல்லாம் அதற்கான எதிர்ப்பு தமிழ்நாட்டில் இருந்துதான் வந்தது. அயோத்திதாசப் பண்டிதர், மறைமலையடிகள், திராவிட இயக்க மூலவர்கள், பெரியார் ஈ.வே.ரா. என்று இந்திய தேசியத்திற்கு மாற்றான ஒரு கருத்தியலை முன் வைத்ததில் தமிழ்நாட்டிற்குப் பெரும் பங்குண்டு.

பெரியாரின் போராட்ட உணர்வு, முழுவீச்சினை அடைவதற்கு சற்று முன் தமிழ்நாட்டில் நடந்த ஒரு முயற்சியினை இங்கே பதிவு செய்வது நல்லது. 1921இல் தமிழ்நாட்டில் நீதிக்கட்சி ஆட்சிப் பொறுப்பேற்று அறநிலையப் பாதுகாப்பிற்கான சட்ட முன்வரைவு 1924இல் வெளிவந்தது. இந்த சட்டமுன் வரைவில்

இருந்த 'இந்து' என்ற சொல்லை தமிழ்நாட்டுச் சைவர்கள் கடுமையாக எதிர்த்தார்கள். 1924-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் செந்தமிழ்ச் செல்வி இதழில் பின்னிணைப்பாக இந்த சட்ட முன்வரைவு விமர்சனம் செய்யப்பட்டுள்ளது. 'இந்து' என்ற சொல் எந்தவொரு சமயத்தையும் குறிப்பதாகாது. இந்து என்று சொல்லப்படும் பிரிவில் சைவம், வைணவம், லிங்காத்யம், ஸ்மார்த்தம் என்று பல பிரிவுகள் உள்ளன. எனவே இந்த முன்வரைவு ஒவ்வொரு சமயத்தை பற்றியும் தனித்தனியாகக் கணக்கிட வேண்டும். இந்து என்ற சொல் ஸ்மார்த்தர்களுடையது என்பதே இந்த விமர்சனத்தின் சாரம். அதே இதழில் "ஸ்மார்த்தக் கலப்பால் சிவாலயங்களில் ஏற்படும் இடையூறுகள்" என்று ஒரு கட்டுரையினை வழக்கறிஞரும் தமிழறிஞருமான கா.சு. பிள்ளை எழுதியுள்ளார். சங்கராச்சாரியாரை குருவாகக் கொண்ட ஸ்மார்த்தப் பார்ப்பனர்கள் ஆகம விதிக்குப் புறம்பானவர்கள்; ஆகமநெறிக்குட்பட்ட சிவாலயங்களை அவர்கள் கைப்பற்ற முயற்சிக்கிறார்கள் என்று குற்றம் சாட்டுகின்ற கா.சு. பிள்ளை திருநெல்வேலி சிவாலயத்தில் இந்த முயற்சி தொடங்கியிருப்பதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார். கா.சு. பிள்ளையின் முயற்சி தோல்வியடைந்து, 'இந்து அறநிலையம்' என்ற சொல்லே சட்டச் சொல்லாயிற்று. ஆனால் திருநெல்வேலிச் சிவாலயத்தில் ஊடுருவ ஸ்மார்த்தர்கள் செய்யும் முயற்சி 1960-களிலும் 70-களிலும் தொடர்கிறது. அண்மையில் 2003-இல் தான் திருநெல்வேலி சைவர்கள் இப்போதுள்ள சங்கராச்சாரியாரை எதிர்த்து நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்து, அவரைப் பின்வாங்கச் செய்தனர். ஆனால் இந்து என்ற சொல்தான் இந்திய தேசியத்திற்கு மற்ற மதங்களை நிராகரிக்கும் அடிப்படைக் கருத்தியலாக அமைந்திருக்கிறது என்பதனையும் நாம் மறுக்க இயலாது. இந்தப் போக்கிற்கு ஸ்மார்த்தப் பார்ப்பனர்களே தலைமை தாங்குகின்றனர் என்பதும் நம் கண்முன் அரங்கேறும் உண்மையாகும்.

‘இந்து’ தேசியம்!

இந்திய தேசியமும் திராவிட தேசியமும்
உறவுகளும் முரண்களும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து நமது தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட அசைவுகளைக் குறித்து தமிழ்நாட்டு, வெளிநாட்டு ஆய்வாளர்கள் சிலர் அண்மைக் காலத்தில் நிறைய எழுதியுள்ளனர். அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகின்றன.

ஆர். சுந்தரலிங்கம் 1852-1891, டி.ஏ. வாஸ்புருக் 1870-1920, கிறிஸ்டோபர் பேக்கர் 1920-1937, யூஜின் இர்ஷிக் 1919-20, 1930கள் (இரு நூல்கள்), ஈ.சா. விகவநாதன் 1920-49, கே. நம்பி ஆரூரன் 1905-44 ஆகியோர் நூல்கள் இந்த வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவை தவிர முரசொலி மாறன், எஸ். சரகவதி, எஸ். வி. ராஜதுரை, வ. சீதா, இரா. வேங்கடாசலபதி, கேசவன் ஆகியோரின் நூல்களும், ஆனந்தி, எம்.எஸ்.எஸ். பாண்டியன், அ. மார்க்ஸ், பொ. வேல்சாமி ஆகியோரின் கட்டுரைகளும் இத்துறையில் குறிப்பிடத்தகுந்த முயற்சிகளாகும். மிக நீண்ட காலப் பகுதியினை ஆய்வுப் பொருளாக எடுத்துக் கொண்டு, 'இந்தியத் தேசியமும் திராவிடத் தேசியமும்' என்ற நூலை குணா எழுதியுள்ளார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி தொடங்கி பெரியாரின் இறுதிக் காலம் வரையுள்ள தமிழ்நாட்டுச் சமூக அரசியல் வரலாற்றை நான்கைந்து கால கட்டங்களாகப் பகுத்துப் பார்ப்பது, இந்தியத் தேசியத்தின் உருவாக்கம், வளர்ச்சி, வாழ்வு இவற்றோடு தமிழ்ச் சமூகம் கொண்ட உறவுகளையும், முரண்களையும் விளக்க ஓரளவு போதுமானதாக அமையும் என நம்பலாம்.

இக்காலப் பகுப்பைப் புரிந்துகொள்ளும் முன் தேவையாக ஆரியன் x தமிழன், ஆரியம் x திராவிடம், இந்து x தமிழர் ஆகிய எதிர்நிலைச் சொற்கள் எந்த எந்தப் பொருளில் காலந்தோறும் ஆளப்பட்டன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

‘ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்’ என்ற திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் வடமொழியாளர் x தமிழர் என்ற பொருளில் இது கையாளப்பட்டுள்ளது. ‘ஆரியன்’ என்று தமிழரல்லாத வடமொழியாளரைக் குறிப்பிடும் சொற் பயன்பாட்டில் இதுவே காலத்தால் மூத்ததாகும். ‘பஞ்ச திராவிட’ எனத் தென்னாட்டுப் பிராமணர்கள் தங்களை அழைத்துக் கொண்டபோது ‘திராவிடம்’ என்ற சொல் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாள, கன்னட, துளு நிலப்பகுதிகளைக் குறிக்கிறது. அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரின் ‘ஆச்சார்ய ஹிருதயம்’ என்ற வைணவ தத்துவ நூலில் (14ஆம் நூற்றாண்டு) “வேதம் பஹூவிதம் இதில் ஆரியம் திராவிடம் என்கிற பிரிவு ருகாதி பேதம் போலே” என்று ‘திராவிடம்’ என்ற சொல் தமிழ் மொழியைக் குறித்திருக்கிறது.¹ கடந்த நூற்றாண்டில் கால்டுவெல் ‘திராவிடம்’ என்ற சொல்லை மொழிக் குடும்பத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தினார். ஆனால் அவருக்கு முன்னர் 1847இல் ‘திராவிட தீபிகை’ என்ற பெயரோடு சென்னையில் ஒரு பத்திரிகை தொடங்கப் பெற்றுள்ளது. குறிப்பாக பின்னர் பஞ்சாபில் பிறந்த ஆரியசமாஜத்தின் செல்வாக்கு காரணமாக ‘ஆரியன்’ என்ற சொல் இந்திய நிலப்பகுதி மக்கள் அனைவரையும் குறிக்கும் சொல்லாகப் பார்ப்பனர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “பேரிமய வெற்புமுதல் பெண் குமரி ஈறாகும் ஆரியநாடு” என்பது 1906இல் பாரதி கவிதை.² பாரத தேவிக்கு நகரம் காசி. ஆறு கங்கை, மலை இமயம். வேதங்களே வெற்றிமுரசு. தாஜ்மஹாலும் எல்லோராவும் சரப சாஸ்திரியின் கையிலிருக்கும் புல்லாங்

1. ஸ்ரீவசனபூஷணம் (மூலம் மட்டும்), சுதர்சனம் வெளியீடு, திருச்சி, 1977. குர்ணை எண்: 40.

2. பாரததேவி திருத்தசங்கம். பாரதியார் பாடல்கள் Rengasamy parthasarathi (Bd).

குழலும் பாரதிக்கு ‘ஆரிய சம்பத்து’. பாரதியின் குருவான திலகர் ஓர் ஆரிய சமாஜி. 1904இல் இந்தியச் சமூகத்தை (Aryan Nationality) ‘ஆரிய தேசிய இனம்’ என்றே ‘இந்து’ ஆங்கில நாளிதழ் எழுதியது.³

‘இந்து’, ‘இந்தியா’ ஆகிய இரண்டு சொற்களும் ஆங்கிலேயரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சொற்களாகும். 1930களில் ‘இந்து’* என்ற சொல் கிறிஸ்தவர்களும் முஸ்லீம்களும் அல்லாத உள்நாட்டுக்காரர்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கருதப்பட்டது, Hindu Literary Society என்ற பெயரில் சென்னையில் தொடங்கப் பெற்ற கல்விச் சங்கம் இப்படித்தான் இந்தச் சொல்லை வழங்கியது. பார்ப்பனரல்லாதவர்கள் (தமிழர்கள்) இந்தச் சொல்லை “வடமொழி வேதத்தை ஏற்றுக்கொண்ட மக்களைக் குறிக்கும்” சொல்லாக அப்பொழுது கருதவில்லை. 1917 (ஜூன் 1ஆம் நாள்) வெளியிடப் பெற்ற திராவிடன் முதல் இதழ் ‘பிராமணரல்லாத இதர இந்துக்களுடைய குறைகள்’ என்றுதான் எழுதியது.⁴

1898க்குள் ‘இந்து’ என்ற சொல்லைத் தன் பெயரில் கொண்ட 15 தமிழ் இதழ்கள், (பத்திரிகைகள்) வெளி வந்துள்ளன.⁵ இவற்றுள் பெரும்பாலானவை பார்ப்பனர் அல்லாதாராலேயே நடத்தப் பெற்றுவந்துள்ளன. 1888 சனவரியில் இந்து ஜன சம்ஸ்காரிணி என்ற இதழ் “அரசாங்க வேலைகளில் பிராமணர்கள் நிறைந்திருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்களுக்கு

3. A Hundred years of the The Hindu (The epic story of Indian Nationalism) Kasturi & Sons Ltd. Madras-2. 1981. P. 45.

* இன்றளவும் இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் ‘இந்து’ என்ற சொல்லுக்கு நேரிடையாக அல்லாமல் எதிர்மறையான விளக்கமே தரப்பட்டுள்ளது.

4. நீதிக்கட்சி பவள விழா மலர், 1992, ப. 116இல் உள்ள திராவிடன் முதல் இதழ் முதல் பக்கம்.

5. அ.மா. சாமி, 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இதழ்கள், சென்னை -4, 1972, ப. 297. 1. இந்து சன சம்ஸ்காரிணி 2. இந்து சனபூசணி 3. இந்து சனயோதினி 4. இந்து சாதனம் (1889) 5. இந்து சாதனம் (1884) 6. இந்து சுமத்திரா 7. இந்து தேசாபிமானி 8. இந்து நேசன் (ஊட்டி) 9. இந்து நேசன் (பெங்களூர்) 10. இந்து நேசன் (பிளாங்கு) 11. இந்து பூசணி 12. இந்துமத சீர்திருத்தி 13. இந்து மத பிரகாசிகை 14. இந்து மதாபிமானி (சென்னை) 15. இந்து மதாபிமானி (கும்பகோணம்)

மக்கள்தொகை விகிதப்படியே அரசாங்க வேலைகள் கொடுக்கப் படவேண்டும்” என்ற எழுதியிருக்கிறது.⁶

இதே காலப்பகுதியில் ‘திராவிடம்’ என்ற சொல்லை தன் பெயரில் கொண்ட இதழ்கள். (பத்திரிகைகள்) 13 வெளிவந்துள்ளன.⁷ இவை எவற்றிலும் பார்ப்பனர்கள் தொடர்புடைய வராகக் காணப்படவில்லை. விதிவிலக்காக ‘திராவிட பாகவதன்’ - 1914 டி.கே. சீனிவாச ஐயங்கார்* (வைணவ மாத இதழ்), ‘திராவிட நேசன்’ 1891 தஞ்சை (சைவம்): மாறாக அயோத்திதாசப் பண்டிதர் தொடங்கிய திராவிடப் பாண்டியன் (1888) இதழ் ‘திராவிட’ என்ற சொல்லை மொழிக் குடும்பம், நிலப்பகுதி ஆகியவற்றுக்கும் அப்பால் சமூக, அரசியல் தளத்தில் முன்வைத்திருக்கிறது. ‘இந்து’ என்ற சொல் இந்துத்துவக் கோட்பாடுகளுக்கு முன்னோடியாக மாற்றப்பட்டதை பின்னர் காணலாம். இவரே 1890இல் திராவிட மகாஜன சபையினையும் தோற்றுவிக்கிறார். ‘தேசிய காங்கிரஸ் அல்ல, பார்ப்பனக் காங்கிரஸ்’ என்று 1908இல் எழுதியவரும் இவர்தான்.

6. அ.மா. சாமி. 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இதழ்கள். ப. 131.

7. அ.மா. சாமி. மேலது . . . ப. 300.

1. திராவிட கோகிலம் 2. திராவிட பாண்டியன் (1885) 3. திராவிட பாண்டியன் (1896) 4. திராவிட பாணு 5. திராவிடப் பிரகாசிகை 6. திராவிட தீபிகை 7. திராவிட நேசன் 8. திராவிட மந்திரி 9. திராவிட மித்திரன் 10. திராவிட ரஞ்சனி 11. திராவிட வர்த்தினி 12. திராவிட வர்த்தமானி (1882) 13. திராவிட வர்த்தமானி (1884).

* ‘திராவிடம்’ என்ற சொல் தமிழ் தென்கலை வைணவப் பார்ப்பனர்களுக்கு உகந்த சொல்லாகும். பொதுவாக நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தையும் குறிப்பாக நம்மாழ்வார் பாடல்களையும் ‘திராவிட வேதம்’ என அவர்கள் அழைப்பார்கள். நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி ‘திராவிடோபநிஷத்’ என அவர்களால் அழைக்கப்பட்டது. இந்த வைணவ மரபின் தொடர்ச்சியாக 1914இல் டி.கே. சீனிவாச ஐயங்கார் என்பவர் ‘திராவிட பாகவதம்’ என்ற பெயரில் இதழ் ஒன்றை நடத்தியுள்ளார். வைணவ மரபிற்கு ‘பாகவத மார்க்கம்’ என்ற பெயரும் உண்டு.

‘திராவிட நேசன்’ என்ற பெயரில் 1891 தஞ்சையிலிருந்து சைவ மாத இதழ் ஒன்று வெளிவந்திருக்கிறது. 18ஆம் நூற்றாண்டில் வெளியிடப்பட்ட சிவஞான முனிவரின் பேரூரையினை ‘திராவிட மாபாடியம்’ என்ற பெயரில் சைவர்கள் வழங்கியிருக்கிறார்கள். அந்த மரபின் தொடர்ச்சியிது. சங்கரர், மாத்வர், இராமானுசரின் மாபாடியங்களுக்கு எதிராக அமைந்த மாற்றுப் பெயர் அது.

தமிழ் நாட்டு மக்களின் அமைப்பு ரீதியான முதல் அசைவுக்கு 1852இல் தொடங்கப்பட்ட சென்னை ஜன சங்கத்தினை (Madras Natives Association) அடையாளமாகக் குறிப்பிடலாம். இதற்கு முன்னர் 1830களில் பச்சையப்பன் அறக்கட்டளை நிர்வாகிகள் தொடங்கிய இந்து கல்விச் சங்கம் (Hindu Literary Society) 1840களில் தொடங்கப் பெற்ற ‘சதுர்வேத சித்தாந்த சபை’ என்னும் அமைப்பு ஆகிய இரண்டினை அறிகிறோம்.⁸ சதுர்வேத சித்தாந்தம் என்ற பெயரிலிருந்து இது நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ ஒரு பார்ப்பன அமைப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. 1845இல் திருநெல்வேலியில் கிறிஸ்தவர்கள் மீது இந்துக்கள் நடத்திய தாக்குதலுக்கு அரசு ஆவணங்கள் இந்தச் சபையினையே குற்றம் சாட்டுகின்றன என்று சுந்தரலிங்கம் குறிப்பிடுகிறார்.⁹

சென்னை ஜன சங்கம் (MNA) சென்னையிலிருந்த செட்டிகள், நாயுடு, கோமுட்டிச் செட்டி ஆகியோர் ஆதரவுடன் லெட்சுமிநரசு செட்டியால் தொடங்கப் பெற்றதாக ஆய்வாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். ஆனால் இதில் திருநெல்வேலி சைவ வேளாளரும் வியாபாரியுமான ஜே.ஏ.அப்பாசாமிப்பிள்ளை போன்றோரும் பங்கு பெற்றுள்ளனர். இரண்டாண்டுகளில் இச்சங்கத்தில் அரசியல் விவகாரங்களை முன்னெடுத்துப் போவதா, சமூக சீர்திருத்தத்துக்கு முன்னுரிமை தருவதா என்பதில் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டு பிளவு ஏற்படுகிறது. இதிலிருந்து விலகிய சீனிவாசப்பிள்ளை ‘இந்து முன்னேற்ற சங்கம்’ (Hindu Progressive Development Society) என்ற அமைப்பைத் தொடங்குகிறார்.¹⁰ சென்னை ஜனசபையின் ‘கிரசண்ட்’ இதழுக்குப் போட்டியாக உதய சூரியன் (Rising Sun) என்ற இதழைத் தொடங்குகின்றனர். 1853 முதல் 1863 வரை நடந்த இந்தப் பத்திரிகைக்கு வெங்கட்ராய நாயுடு என்பவர் ஆசிரியர்.¹¹ பின்னர்

8. R.Sundaralingam, Politics and National awakening in South India (1852-91). The University of Arizona Press, 1974. P. 42 & 143.

9. R. Sundaralingam do P. 51.

10. R. Sundaralingam do P. 51.

11. R. Sundaralingam do P. 81

ஒரு நூற்றாண்டுக் காலம் இந்திய தேசிய இயக்கத்திற்கும் திராவிட இயக்கத்துக்குமான முரண்பாட்டின் வித்து இங்கேயே தொடங்கிவிட்டதை வரலாற்று மாணவர்கள் எளிதாகவே கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

இதன்பின் வங்காளத்தில் பிறந்த கேசவசந்திரசென் பிரம்ம சமாஜத்தின் பிரதிநிதியாக 1866இல் தமிழ்நாட்டில் சுற்றுப் பயணம் செய்கிறார். 'பிரம்மம்' பற்றிய 'விசாரத்தை' அவருடன் தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் அது அவர்கள் மரபு வழி ஆன்மீகத்தோடு தொடர்புடைய கோட்பாடாகும்.

அதன் பின்னர் 1881இல் கர்னல் ஆல்காட்டும் பிளாவட்ஸ்கி அம்மையாரும் 'பிரம்மஞான'க் கருத்துக்களைப் பரப்பச் சென்னை வந்து, அங்கிருந்து திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் தங்கள் அமைப்புக்கான (Theosophical Society) கிளைகளைத் தொடங்கிவைக்கின்றனர்.¹² "ஆரிய மதத்தையும் பிற மதங்களையும் படிப்பதும் (to study Aryan and other religion) பொருள்முதல்வாதத்தை வளரவிடாமல் தடுப்பதும், பிரம்ம ஞான சபையின் நோக்கங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. 'தேசிய சமஸ்கிருத இயக்கத்தின்' (National Sanskrit Movement) பகுதியாக அடையாறு கீழ்த்திசை நூலகம் தொடங்கப்பட்டது.

திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயிலில் கர்னல் ஆல்காட்டுக்கும் பிளாவட்ஸ்கி அம்மையாருக்கும் கோயில் சார்பாக வரவேற்பு தரப்பட்டது. ஆல்காட் 'அமெரிக்கப் பண்டிதர்' என்று பெயர் சூட்டப்பட்டார்.¹³ சென்னையை அடுத்து திருநெல்வேலியிலும் தூத்துக்குடியிலும்தான் பழமையான கிளைகள் அச்சபைக்கு ஏற்பட்டன. இவர்களுக்கு முன் மனுநீதியை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த வில்லியம் ஜோன்ஸ், (வடமொழி வல்லுநரான மோனியர் வில்லியம்ஸ், ஆகியோர் பெயர்கள் பலமுறை பேசப்பட்டன. முதல் முறையாக "இந்தியா வேதப் பெருமை உடைய நாடு, இந்திய மதம் என்பது

12. do P. 295.

13. do P. 298.

ஆரிய மதம், வடமொழி உயர்வானது" ஆகிய கருத்துக்கள் 'இந்திய தேசியம்' என்பதன் அடிப்படைகளாக உருவாக்கப் பட்டன.

தமிழ்நாட்டில் இவர்களுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பினால் 1882 இறுதியில் (டிசம்பர்) பிரம்மஞான சபையின் தலைமையகம் பம்பாயிலிருந்து சென்னைக்கு மாற்றப்பட்டது.¹⁴ (மீண்டும் அவர் 1882இல் ஆறு வாரத் தமிழகச் சுற்றுப் பயணம் செய்தார்.) சபையின் கொள்கைகளைப் பரப்ப மதுரை, திருச்சி, குண்டூர், பெல்லாரி ஆகிய இடங்களில் சமஸ்கிருதப் பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன. இதன் சார்பு நிறுவனமாக 10-21 வயது வரை உள்ள இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதற்காக (League of Honour) ஆரிய உயர் மதிப்புக் கழகம் என்ற அமைப்பும் தொடங்கப்பட்டது.¹⁵ 1884இல் சென்னையில், பச்சையப்பன் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த சிவசங்கர பாந்தியா (Sivasankara Pandiah) என்ற குஜராத்திப் பார்ப்பனர் 'இந்து மீட்சிக் கழகம்' (Hindu Revivalistic Society) என்ற அமைப்பையும் 1887இல் (Hindu Track Society) "இந்து சிறுநூல் வெளியீட்டுக் கழகம்" என்ற அமைப்பையும் தொடங்கினார்.¹⁶

சிவசங்கர பாந்தியாவைப் பற்றி இங்கு சுற்று விரிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய இவர் ஒரு குஜராத்திப் பார்ப்பனர். இந்து பத்திரிகை குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஜி. சுப்ரமணிய ஐயருக்கும் தெலுங்குப் பார்ப்பனரான அனந்தாச்சாரிலுவுக்கும் நெருங்கிய நண்பர். அதன் விளைவாக இந்து தியாலஜிகல் உயர்நிலைப் பள்ளியைத் தொடங்கி அதன் தலைமையாசிரியரானார். சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரியில் இந்து-கிறிஸ்தவப் பூசலுக்குக் காரணமானார் என்று பச்சையப்பன் கல்லூரியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டவர். கிறிஸ்தவக் கல்லூரி சச்சரவில் இவருக்குத் துணை நின்றவர் அனந்தாச்சாரிலு.¹⁷

14. do P. 296.

15. do P. 298.

16. do P. 307.

- do P. 305-309.

சிவசங்கர பாந்தியா தொடங்கிய இந்து சிறுநூல் வெளியீட்டுக்கழகத்தின் வெளியீடுகளிலிருந்து மேலும் சில செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. 1887இல் சென்னையில் இருந்து வெளிவந்த 'ஆரிய ஜன பரிபாலினி' என்ற இதழும், சிதம்பரத்திலிருந்து சீனிவாச சாஸ்திரி என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'பிரம்ம வித்யா' பத்திரிகையும் கிறிஸ்தவர்களோடு திட்டமிட்ட ஒரு போராட்டத்தைத் தொடங்கி இருக்கின்றன. 'வேதாந்த விசாரணை சபை' என்ற பெயரிலும் இவர்கள் சில துண்டறிக்கைகளை வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

ஐரோப்பிய வடமொழி அறிஞரான மோனியர் வில்லியம்ஸும் (Moniar Williams) 1797இல் மனுநீதியை மொழிபெயர்த்த சர் வில்லியம் ஜோன்சும் (Sir William Jones) இந்த இந்துவாதிகளால் புகழப்படுகின்றனர். "21 பாஷைகளில் வல்லவரான சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ்" என்பதாக இவர் பெயர் பத்திரிகைகளில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்து ஜெயபேரிகை என்ற பெயரில் 4 நூல்கள் இந்த சபையினரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆரிய பெண்களுக்குக் கல்வி, கிறிஸ்தவர் மத திரியேகத்துவ ஆபாசம், பைபிளும் உலக சிருஷ்டியின் ஆபாசமும், 'பாதிரிமார்' ஸ்கூல்களில் பெண்கள் படிக்கலாமா என்பன இவர்கள் வெளியிட்ட சில நூல்களின் தலைப்புகள்.¹⁸

யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரின் மாணவரான காசிவாசி செந்தி நாதய்யர் என்ற சைவரும் சபையினரின் பிடியில் அகப்பட்டு இருக்கிறார். விவிலிய குத்திரம், விவிலியச் குத்திர கண்டன திக்காரம் ஆகிய இரு நூல்களும் அவரால் எழுதப்பட்டு அக்கழகத்தவரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. 'இயேசு கிறிஸ்துவும் கடவுளா?' என்ற சிறுநூல் 15 ஆயிரம் பிரதிகள் விற்பனையாகி மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது, ஆரிய மதம், ஆரிய தேசம், ஆரிய மதாபிமானி என்ற சொல்லாடல்கள் மிகச்சரளமாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆர்.எஸ்.எஸ். என்னும்

18. கிறிஸ்து மத கண்டனத் திரட்டு (18 நூல்களின் தொகுப்பு) முதல் பாகம் மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திர சாலை 1915. (1883 முதல் வெளிவந்த சிறுநூல்கள் மறுமதிப்புச் செய்யப்பட்டு இத்திரட்டு நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

மதவாத அமைப்புக்கு முன்னோடி அமைப்பினைப் போல் செயல்பட்ட இந்தக் கழகம், "இந்துத்துவம்" என்ற கோட்பாட்டையே இந்திய தேசியம் என்ற பெயரில் தமிழ்நாட்டில் வெற்றிகரமாகப் பரப்பியிருக்கிறது. இந்தக் கழகத்தின் வெளியீடுகளுக்கு எதிராக நெல்லை மாவட்ட புரோட்டஸ்டண்டு கிறிஸ்துவர்கள், 'உண்மை தேடுவார் கழகம்' (Truth Seekers Society) என்ற பெயரிலும் அரக்கோணத்தில் இருந்து எஸ்.பி.எஸ். என்ற அமைப்பின் பெயரிலும் சில நூல்களை வெளியிட்டுள்ளனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவத் திருச்சபையாரும் இதே காலத்தில் அங்குள்ள சைவர்களோடு ஒரு தத்துவச் சண்டையினை நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்துச் சைவ-கிறித்துவ கருத்து மோதல் இரு தரப்பாலும் கல்வித்துறையின் நாகரிக வரம்புகளுக்குள்ளேயே நடத்தப்பட்டிருக்கிறது, 'இந்து சாதனம்', 'ஞானசித்தி' என்ற சைவ இதழ்களிலும், 'சத்யவேத பாதுகாவலன்' என்ற கிறித்துவ இதழிலும் இந்தக் கருத்துப் போராட்டம் நிகழ்ந்திருக்கிறது.¹⁹

ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரும் அனந்தாச்சாரிலுமும் சென்னை மகாஜன சபையினைத் தொடங்கியவர்கள் (1884) அதன் சார்பாளர்களாகப் புனேயில் நடந்த முதல் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டவர்கள்.²⁰ இவர்கள் இருவரையும் சேர்த்து முதல் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் சென்னை மகாஜன சபைப் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்ட 8 பேரில் 6 பேர் பார்ப்பனர். அனந்தாச்சாரிலு 'ராவ் பகதூர்' பட்டம் பெற்றவர் 1890 கல்கத்தா காங்கிரஸ் மாநாட்டில் கௌரவிக்கப்பட்டவர். இந்து பத்திரிகையின் இயக்குநர்களில் ஒருவர்.²¹ சென்னை கிறித்தவக்

19. 1916-இல் பிராமணர்வாதார் அறிக்கை (Non-Brahmin Manifests) வெளிவந்தவுடன் இந்தச் சண்டை முற்றுப் பெற்றுவிட்டது.

20. கோபாலமேனன் நூலை மேற்கோள் காட்டி முரசொலி மாறன் (திராவிட இயக்க வரலாறு, ப. 67) தரும் தகவல் சரியானதன்று. நம் பெருமான் செட்டியார் என்பவருக்குப் பதிலாக சிங்கார வேலு முதலியாரும் மற்றுமிரு பார்ப்பனரும் சேர்க்கப்பட்டனர். R.S., Op. Cit., P. 247.

21. A Hundred years, The Hindu, P. 97 & 154.

கல்லூரியில் மதமாற்றம் தொடர்பாக நடந்த கலவரத்தில் நீக்கப்பட்ட இந்து மாணவர்களை மீண்டும் கல்லூரியில் சேர்க்கப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியவர்.

சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் தமிழ்நாட்டில் காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் தோற்றுவாய் என்பது வேதப் பெருமை, வடமொழி உயர்வு, பார்ப்பனர்கள், பார்ப்பனர் களின் இந்துப் பத்திரிகை ஆகிய அடிப்படைகளிலேயே அமைந்தது.

இதற்கு எதிரிடையான நிகழ்வுகளும் இதே காலத்தில் நிகழ்ந்தன. ஆல்காட்டும், பிளாவட்ஸ்கி அம்மையாரம் திருநெல்வேலியில் பார்ப்பனர்களிடம் பெற்ற ஆதரவு, சைவ வேளாளர்களை எதிரிடையாகச் செயல்பட வைத்தது, 1883இல் தூத்துக்குடிச் சைவ சபையும் 1886இல் பாளையங்கோட்டைச் சைவ சபையும் தொடங்கப்பெற்றன. பிரம்மசமாஜியாக இருந்த மனோன்மனியம் சுந்தரம்பிள்ளை திருவனந்தபுரம் சைவ சபையைத் தொடங்கக் காரணமானவர் களில் ஒருவரானார். 'திராவிடம்' என்ற சொல்லோடு, 'வடமொழி செத்த மொழி, தமிழ் வாழும் மொழி' என்ற கருத்தையும் அவர் முன்வைத்தார்.

தமிழின் மேன்மையை எடுத்துச் சொல்லவும் சைவத்தின் சிறப்பினைப் பேசவும் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை, கனகசபைப் பிள்ளை, ஜே.எம். நல்லுசாமிப் பிள்ளை, பின்னர் ஞானியார் அடிகள், மறைமலை அடிகள் என 'இந்திய தேசியத்துக்கு' வெளியில் தமிழ் அறிவாளிகள் கூட்டம் ஒன்று தோன்றவும் வளரவும் அவரது முயற்சிகள் ஊற்றுக்காலாய் அமைந்தன.

1887 வரை தமிழ்நாட்டில் முசுலீம்கள் காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் மீது நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. 1887இல் சென்னை காங்கிரஸ் மாநாட்டு வரவேற்புக் குழுத் தலைவர் ரெங்கைய நாயுடு (இவர் இந்து பத்திரிகை நிறுவனத் தலைவராகவும் சில காலம் இருந்தவர்) முசுலீம்கள் காங்கிரசுக்கு வெளியில் நிற்பதைக் குறிப்பிட்டு வருந்துகிறார்.²²

பார்ப்பனர், சைவ வேளாளர், இசுலாமியரை அடுத்து தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் இக்கால கட்டத்தில் உயிர்ப்பும் விழிப்பும் உடைய சக்தியாக உருவாயினர்.

1885இல் அயோத்திதாசப் பண்டிதர் 'திராவிடம்' என்ற சொல்லை சமூக அரசியல் தளத்தில் வலிமையாக முன்வைத்துப் 'பார்ப்பனரல்லாதார்' என்ற அடையாளத்தை உருவாக்கினார். அவரது திராவிட பாண்டியன் இதழ் 1891இல் உருவாயிற்று.²³ பண்டிதரின் மைத்துனர் ரெட்டைமலை சீனிவாசன் 'பறையன்' என்ற பெயரில் 1893இல் இதழ் ஒன்றைத் தொடங்கினார். இவரே பின்னர் டி.எம்.நாயருக்கும், அம்பேத்கருக்கும் உதவியாக நின்றவர். 'தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் விடுதலை தேசிய இயக்கத்திற்கு வெளியே உள்ளது' எனக் கருத்துரைத்தவர். சென்னை பொதுச் சாலைகளில் தாழ்த்தப்பட்டோர் நடப்பதற்கான உரிமையினைப் பெற்று, தன் மனைவியின் கல்லறைக் கல்வெட்டிலும் அதனை இடம் பெறச் செய்தவர்.

இவ்வாறு இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை, 'இந்தியத் தேசியம்' என்பது தமிழ்நாட்டில் பெருவாரியான மக்களையும், பார்ப்பனரல்லாத அறிவாளிகளையும் தன்னுள் ஈர்த்துக் கொள்ள இயலாமல் தடுமாறி நிற்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இந்தியத் தேசியம் என அடையாளம் காட்டப்பட்ட மொழி, நிலம், பண்பாடு ஆகியவை தமக்குரியவை அல்ல என எண்ணும் போக்கும், பார்ப்பனர் மீதான நம்பிக்கையின்மையும் தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனரல்லாத மக்களிடத்திலே படிந்திருந்ததே அதற்குக் காரணமாகும். ஆனால் இந்திய தேசியத்திற்கு மாற்றான ஒரு கருத்தியலை வடித்தெடுப்பதற்கு இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதிவரை அவர்கள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ்நாட்டில் இந்திய தேசியத்துக்கு மாற்றான உணர்வுகளுடன் கூடிய, ஒரே தலைவராக அயோத்திதாசப் பண்டிதர் மட்டுமே இருந்தார்.

ஆனால் ஒரு தேசிய இனத்தை முதலில் அடையாளம் காட்டும் மொழித் துறையில், அறியப்பட்ட அறிவாளிகள் சிலர் இருந்தனர். கனக சபைப்பிள்ளை, சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, ஜி.யு.போப், உ.வே. சாமிநாதையர் போன்றோர் வேதமல்லா மரபு (Non-Vedic Tradition) சார்ந்த தமிழிலக்கியங்களை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி யிருந்தனர்.

இவர்களில் மறைமலையடிகள், ஜே.எம். நல்லசாமிப் பிள்ளை போன்ற சைவ அறிஞர்கள் வேதமல்லா மரபு பற்றிய அறிவும் பார்ப்பன எதிர்ப்புணர்ச்சியும் உடையவர்களாக இருந்தனர்.²⁵

1908இல் இந்திய தேசிய காங்கிரசைப் 'பார்ப்பனர் காங்கிரஸ்' என்று தன் 'தமிழன்' பத்திரிகையில் எழுதிய அயோத்திதாசப் பண்டிதர் 1909இல், "பார்ப்பனர் எதிர்ப்பும் வேதங்களின் எதிர்ப்பும்" என்ற தலைப்பில் சென்னையில் கருத்தரங்கம் ஒன்றைத் தலைமையேற்று நடத்தினார்.²⁶ வடமொழி, வேத எதிர்ப்பு உணர்ச்சியே அவரது பௌத்த மத ஈடுபாட்டிற்குக் காரணம் என்று கருதலாம்.

வேதப் பெருமை, வேதியர் பெருமை, வடமொழி உயர்வு, வருணாசிரமத்தின் சிறப்பு, இந்திய நாகரிகம் போன்ற கருத்தாக்கங்களால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆல்காட்டும் பிளாவட்ஸ்கியும் எதிர்நிலையாகத் தமிழர்களை எழுப்பியதுபோல, இருபதாம் நூற்றாண்டில் அந்தத் 'திருப்பணிக்கு' அன்னிபெசன்ட் (1847-1933) என்ற ஐரிஷ் பெண்மணி வந்து சேர்ந்தார். அவருடைய (Home Rule) தன்னாட்சி இயக்கமும் புதிய இந்தியா (New India) இதழுமே திராவிட இயக்க முன்னோடிகளான டி.எம்.நாயர், பிட்டி தியாகராசர், பி.நடேசன் ஆகியோரை எதிர்மறையாக ஒன்றிணைந்து பணி செய்ய வைத்தன. தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தின் பேரால் அவர்கள் 'பிராமணரல்லாதார் வெள்ளை அறிக்கை' (Non-Brahmin

25. பார்க்க. A. R. Venkatachalapathy, "At the Margins, Saivite Intellectuals in the Dravidian Movement 1927-1944". History & society, (Ed.) K.M. Manikumar, Madras-41, 1996.

26. எக்ஸ்நே ரு.அ. கருணாகரன். மு.நூல். நீதிக்கட்சி பௌவிழா மலர், 1992, ப.117.

Manifesto) வெளியிட்ட மறுநாளே (20-12-16) அதற்கு மறுப்பும் எதிர்ப்பும் அன்னிபெசன்டின் புதிய இந்தியா இதழில் அவரால் வெளியிடப்பட்டன.²⁷

இந்த வெள்ளை அறிக்கையினை வெளியிட்ட 'இந்து' நாளேடு 'இதனைவிட இந்நேரத்தில் ஒரு தற்கொலை முயற்சி' இருக்க முடியாதென்றும் 'வெளியிட்டவர்களின் உள் நோக்கத்தை வலுப்படுத்தும் என்பதால் இது குறித்து விவாதம் நடத்த விரும்பவில்லை' என்றும் எழுதியது. மேலும் இந்த இயக்கம் தொடங்கியதிலிருந்து நேர்மையற்ற போக்கினைக் (Sinister) கைக்கொள்ளுவதாகவும், இது பிராமண சமூகத்தின் நலனுக்கும், தேசிய இயக்கத்துக்கும், காங்கிரசின் நோக்கங் களுக்கும் எதிரானதென்றும் எழுதியது. இந்த அறிக்கையினை மறுத்த குத்தி.பி. கேசவப் பிள்ளையினைப் பாராட்டியும் 'இந்து' எழுதியது.²⁸

முன்றுமாத காலம் உதகமண்டலத்தில் தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்ட அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் விடுதலையாகி சென்னை வந்தபோது (1917 செப், 14) அவருக்கு "அரசர்களும் கண்டிராத வகையில் 5 மைல் நீள ஊர்வலத்துடன்" வரவேற்பு தரப்பட்டதாக 'இந்து' இதழ் குறிப்பிடுகிறது.²⁹ கோயில்குடை பிடித்து வேத பாராயண முழக்கத்துடன் இந்த ஊர்வலம் நடந்ததாகவும் இந்த ஊர்வலத்தில் பாதியில் சுப்பிரமணிய அய்யரும் வந்து கலந்துகொண்டதாகவும், ஊர்வலம் முடியும் இடத்தில் மற்றொரு பார்ப்பனர் கூட்டம் வேதபாராயணத்துடன் எதிர்கொண்டு வரவேற்றதாகவும் 'Madras Mail' இதழ் எழுதுகிறது.³⁰ திராவிட இயக்க முன்னோடியான டாக்டர் டி.எம். நாயர் மீது அவமதிப்பு வழக்குத் தொடர்ந்தார் அன்னிபெசன்ட். 'ஜஸ்டிஸ்' இதழ் அவரை

31

27. முரசொலி மாறன். மு.நூல். ப. 131.

28. The Hindu. dt. 22-12-1916, 9-10-1917 Sec. One hundred years of The Hindu, P. 231-32.

29. Ibid, The Hindu, P. 214.

30. மெட்ராஸ் மெயில். நாள் 21-9-1917. முரசொலி மாறன். முந்நூல். மேற்கோள் ப. 129.

31. முரசொலி மாறன். முந்நூல். ப. 124.

“ஜெடிஸ் கட்சி தோன்றுவதற்குக் கிரியா உக்கியாக, தூண்டுகோலாக இருந்தது அன்னிபெசன்ட் துவக்கிய ஹோம் ரூல் இயக்கம்தான்” என்கிறார் யூஜின் இர்ஷிக் என்ற ஆய்வாளர்.³²

பி. நடேசனார், பிட்டி தியாகராசர், டி.எம். நாயர் முயற்சியால் நீதிக்கட்சி எழுந்த நேரத்தில் காங்கிரசின் மக்கள் தலைவராக பெரியார், திரு.வி.க., வ.உ.சி., வரதராஜலு நாயுடு ஆகிய பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்கள் இருந்தனர். இவர்களைக் காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் பார்ப்பனத் தலைவர்களான கஸ்தூரிரங்க

33

நீதிக்கட்சியின் தோற்றத்தோடு தமிழ்ச் சமூக அசைவுகள் விரைவு பெற்றன எனலாம். இதற்குச் சற்று முன்னும் பின்னுமான காலத்தில் ஒரு தேசிய இனத்தின் முதல் அடையாளமான ‘மொழி பற்றிய தன்னுணர்ச்சி’ தமிழ்நாட்டில் அரும்பியிருந்தது. பார்ப்பனிய புராண மரபுகளிலிருந்த பெரிதும் தள்ளி நின்ற சங்க இலக்கியங்களின் அறிமுகம், தமிழர்களின் வேதமில்லா மரபினை விளக்கிய கனகசபைப் பிள்ளையின் நூல், 1904இல் (ஆயிரத்தொண்ணூறு ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்) பாண்டித்துரைத் தேவர் தொடங்கிய மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் ஆகியன இவ்வகையில் குறிப்பிட்ட தமிழ்க் காரணிகளாகும். 1914 மைசூர் பல்கலைக்கழகம் தொடங்கப்படுகிறது.³⁴ சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பார்ப்பனர் ஆதிக்கமும், பிற திராவிட மொழியாளர் அதில் நிறையப் பங்கு பெற்றிருந்ததும் சேர்ந்து தமிழ்நாட்டின் தென்பகுதியில் ‘தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று

32. Eugene Irshick, “The Significance of the Justice Party”, Justice Party Golden Jubilee Souvenir, P. 68.

33. தந்தை பெரியாரே எழுதிய சுயசரிதை. தி. க. வெளியீடு. இரண்டாம் பதிப்பு. 1996, ப. 18-24.

34. K. Nambi, Aruran Tamil Renneisence and Dravidian Nationalism I Ed. Madras, P. 126.

வேண்டும்’ என்ற உணர்வும் கோரிக்கையும் எழக் காரணமாகின்றன. 1920களில் இக்கோரிக்கை வலுப் பெறுகிறது.³⁵ சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரவைக் (செனட்) கூட்டத்திலும் இது எழுப்பப் பெறுகிறது. விளைவாக 1920இல் சிதம்பரத்தில் ‘மீனாட்சி கல்லூரி’ அமைக்க ராஜா சர். அண்ணாமலை செட்டியாருக்கு அனுமதி தரப்படுகிறது. அவர் அதற்கு 20 லட்சம் நன்கொடை அளிக்கிறார்.

மீண்டும் சேலம் மாகாணக் கல்வி மாநாட்டில் இக்கோரிக்கை எழுப்பப்பெற்று தமிழறிஞர் மு. சு. பூரணலிங்கம் பிள்ளை தலைமையில் ஒரு குழுவும் அமைக்கப் பெறுகிறது.³⁶ ‘தமிழ்மொழிக்கென மட்டும் ஓர் பல்கலைக்கழகம் அமைவது குறுகிய பார்வை என்று 1926 சனவரி (28) யில் ஒரு கட்டுரையும் ஜூன் 17இல் ஒரு தலையங்கமும் எழுதியது ‘இந்து’ நாளிதழ். தமிழ் தேசிய இன உணர்வு கூர்மை அடையக் கூடாதெனப் பார்ப்பனியம் கவனமாகவே பணியாற்றியிருக்கிறது. இதனை இன்னொரு செய்தியுடன் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும். 16-09-43 இதழில் (விடுதலை) ‘சபாஷ் சர்.சி.பி.’ என்ற ஒரு தலையங்கம், கோட்டையூர் ராம. அழகப்பச் செட்டியார் தம் வீட்டு விழா ஒன்றின் நினைவாக, திருவாங்கூர்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறை ஏற்படுத்த ரூ. 10001 நன்கொடை தருகிறார். பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட சர்.சி.பி. “தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும் வடமொழி வளர்ச்சிக்கும் கொடுப்பதாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்” என்று பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பின் பேசுகிறார். இதை எழுதிவிட்டு, “இதை எதிர்த்துக் கேட்கும் ‘சுத்தத் தமிழன்’ இருக்கிறானா?” என்று எரிச்சலுடன் கேட்கிறார் பெரியார்.³⁷

1920களின் நடுப்பகுதியில் நடந்த சேரன்மாதேவி குருகுல நிகழ்ச்சியும், காஞ்சிபுரம் மாநாடும் பெரியாரைக் காங்கிரசில் இருந்து வெளியேறச் செய்கின்றன. குருகுலத்தில் தீண்டாமையை

35. Ibid, P. 125.

36. Ibid, P. 127-28.

37. விடுதலை 14-9-1943. தந்தை பெரியார் 117ஆம் ஆண்டு மலர். ப. 67.

எதிர்த்து எஸ். இராமநாதன், காங்கிரஸ் காரிய கமிட்டியில் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை சீனிவாச ஐயங்கார் தவிர அனைத்துப் பார்ப்பனர்களும் உள்கட்சி வேறுபாடுகளை மறந்து எதிர்த்திருக்கிறார்கள்.³⁸

திராவிட இயக்க முன்னோடிகள் 'திராவிட தேசியம்' என்ற கருத்தாக்கத்தை முன்வைத்தனர். நடைமுறையில் அது தமிழ் தேசியமாகவே அமைந்ததை 1930களில் காண்கிறோம். தமிழர்கள் தங்கள் 'சுய அடையாளம்' தேடும் முயற்சிகளில் ஒன்றாகவே மொழிவழி ஏகாதிபத்தியத்தை இனங்கண்டு கொண்ட பெரியார் 1926இல் 'இந்துஸ்தானி தேசிய பாஷையா?' என்ற முதல் இந்தி எதிர்ப்புக் கட்டுரையை எழுதுகிறார்.³⁹

கடவுள் நம்பிக்கை உடைய தமிழ் அறிவாளிகள் 1930களின் தொடக்கத்தில் பெரியாரிடமிருந்து விலகியே நின்றனர். குடிஅரசு இதழில் பொது உடைமைக் கருத்துகளும் இந்தி எதிர்ப்புக் கட்டுரைகளும் வெளிவந்தன.⁴⁰

1932-33இல் சிங்காரவேலர், அ. இராகவன், மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி போன்றோர்களே இக்கட்டுரைகளை எழுதினர். அ. இராகவன் 'தமிழ்ப் பண்டிதர்களே இன்னும் தூக்கமா?' என்று கேட்டு, தமிழ் மொழியின் மேன்மை பற்றி 50 பக்கத்தில் புத்தகம் போட்டு 2 ரூபாய்க்கு விற்கும் தமிழ்ப் புலவர்களைச் சாடிவிட்டு, இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சிக்கு "அடிகளும், முதலியாரும் பிள்ளையும் நாட்டாரும் முன்வரப் போகிறார்களா இல்லையா?" என்றெழுதினார்.⁴¹

'தென்னிந்தியாவின் முதல் கம்யூனிஸ்ட்' என்றழைக்கப் பட்ட சிங்காரவேலரின் இந்தி எதிர்ப்புக் குரலுக்கு, அன்றைக்கு

38. E.Sa. Visvanathan, The Political Career of E.V. Ramasamy Naicker, P. 53.

39. மா. இளஞ்செழியன். தமிழன் தொடுத்த முதற்பேர், ப. 46.

பெரியார் சுயமரியாதை பிரசார வெளியீடு, 1986. 2ம் பதிப்பு.

40. குடிஅரசு 1931 சூன் 14 தலையங்கம்: மயிலை சீனி வேங்கடசாமி 'இந்தியாவின் பொது பாஷை இங்கிலீஷா இந்தியா?'. குடிஅரசு இதழ் 1931 ஆகஸ்டு 30.

41. அ. இராகவன். 'இந்தியும் காந்தியும்'. 'தமிழ்ப் புலவர்களே இன்னும் தூக்கமா?' குடிஅரசு 1931 ஜூலை 26.

தமிழ் நாட்டிலிருந்த பொதுவுடமை இயக்கத்தினர் கேளாக் காதினராக முகம் திருப்பிக் கொண்டார்கள். இன்று வரை அப்படித்தான்.

1937இல் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் தமிழ்ப் புலவர்கள், பிற அறிவாளிகள், பொதுமக்கள் ஆகியோர் ஆதரவுடன் வெற்றிகரமாக நடத்தப் பெற்றது. 9 தளபதிகள் (சர்வாதிகாரிகள்) இதற்கென நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களில் இருவர் பெண்கள். ஒருவர் பார்ப்பனர் (காஞ்சிபுரம் பரவஸ்து இராஜகோபாலாச்சாரியார்) ஈழத்து அடிகள் என அறியப்பட்ட ஈழத்துச் சிவானந்த அடிகளும் இதில் பங்குபெற்றார்.⁴² திராவிட இயக்கத்துக்கு ஒரு விரிந்த மக்கள் தளத்தைப் பெற்றுத் தந்தது 1937 இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டமே ஆகும்.

தமிழ் மக்களுக்குத் தமிழ்மொழி யற்றிய தன்னுணர்ச்சி ஊட்டுவதில் 1930களில் திராவிட இயக்கம் குறிப்பிடத் தகுந்த வெற்றியைப் பெற்றது என்றால், வேறொரு வகையில் அனைத்திந்திய தேசியம், திராவிட இயக்கத்தின்மீது வெற்றி பெற்றது. அயோத்திதாசப் பண்டிதர் காலம் முதல் 30 ஆண்டுக் காலமாக திராவிட இயக்கத்தோடு தலித் மக்கள் கொண்டிருந்த உறவு மிக நெருக்கமானது. ரெட்டமலை சீனிவாசன், எம். சி. ராஜா, மீனாம்பாள் சிவராஜ், எஸ். பி. ஐ. பாலகுலசிங்கம், மேயர் சிவராஜ், மேயர் முனுசாமிப் பிள்ளை என தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தலைவர்கள் அனைவரும் திராவிட இயக்கத்தோடு இணைந்து நின்றனர்.⁴³ 1932 பூனா ஒப்பந்தத்தின் மூலம் 'காங்கிரசு மட்டுமே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பாதுகாவலன்' என்ற மாயை உருவாக்கப்பட்டது. தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த எம்.சி. ராஜா 'வீபீடணன்' ஆக்கப்பட்டு 1937இல் ராஜாஜி மந்திரி சபையில் அமைச்சராகவும் ஆக்கப்பட்டார். அதன் பின்னர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் திரள் மீண்டும் திராவிடக் கருத்தியல் நோக்கி நகர்வதற்கு 40 ஆண்டுக் காலம் ஆயிற்று. தலித் மக்களுக்கு என வலிமையாகத் திரண்ட ஒரு இயக்கம் 30களிலும் 40களிலும் காந்திய மாயையில்

42. பா. இளஞ்செழியன். முந்நூல், ப. 6

43. யார்க்க. சிவக்குமரன். பூனா ஒப்பந்தம். நீதிக்கட்சி பவன விழா மலர்.

கரைக்கப்பட்டது. 40 ஆண்டுக்காலம் தமிழ்நாட்டில் தனித் மக்கள் இயக்கமற்றுப் போயினர்.⁴⁴ இவர்களிலும் பெரும்பாலோர் தென்னிந்தியாவில் அம்பேத்கரை அங்கீகரித்த முதல் இயக்கம் 'திராவிட இயக்கம்' என்பதையும் மறந்து போயினர். 1933லேயே அம்பேத்கரின் நூல்களை ஈரோடு குடியரசு பதிப்பகம் தமிழில் வெளியிட்டது.

1930களில் குடியரசு வெளியீடாகவும் ஈரோடு பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடாகவும் வெளியிடப் பட்ட அறிவு நூல்களின் தொகுதி மிகப் பெரியதாகும். இங்கர்சால், பெட்ரன்ட் ரஸ்ஸல் ஆகியோரின் மொழி பெயர்ப்பு நூல்களும் கே. பிரமச்சாரி என்பவர் எழுதிய பிரபஞ்ச உற்பத்தி (1930) பெரியார் எழுதிய 'பிரகிருதி வாதம்' (1934) சிங்காரவேலரின் குடியரசு எழுத்துக்கள் ஆகியவை குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தகுந்தவையாகும்.

1937 இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் தந்த புதிய தெம்பில் 1938இல் 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்ற முழக்கத்தைப் பெரியார் முன்வைத்தார்.⁴⁵ 1937-44 கால கட்டத்தை 'வீரம் மிகுந்த திராவிட தேசியம் உருவான காலம்' என்று வகைப்படுத்துகிறார் நம்பி ஆரூர்ன்.⁴⁶ மிட்டாமிராசுகள் 1937லேயே திராவிட இயக்கத்தில் இருந்து விலகிக் கொண்டனர் என்றால், சமூகத்தின் மேல் தளத்து மக்கள் திராவிட இயக்கத்திலிருந்து 1944க்குள் விலகிக் கொண்டனர். 1949இல் அண்ணாவின் விலகல் திராவிடத் தமிழ் தேசியக் கருத்தியலுக்கு ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய சரிவாகும்.

1940களில் தமிழ்நாட்டில் அனைத்திந்திய தேசியத்தில் நிகழ்ந்த குறிப்பிடத்தகுந்த மாறுதல் காங்கிரசுக் கட்சியின் தலைமை நிரந்தரமாக பார்ப்பனரல்லாதாரின் கைக்கு மாறியது தான். இதனைக் காங்கிரசுக்குள் 'இராஜாஜி' என்ற இந்தியத்

44. சிவக்குமரன், பூனா ஒப்பந்தம், ப. 28-32.

45. எஸ்.வி. ராஜதுரை, வ. கீதா, பெரியார் சுயசரிதை சமதர்மம், ப. 680-91.

46. நம்பி ஆரூர்ன், முந்நூல் 219.

தலைவரைக் காமராசர் என்ற (அன்றைய) தமிழகத் தலைவர் வெற்றி கொண்ட கதை' எனக் குறிப்பிடலாம்.⁴⁷

1950களில் தமிழ் தேசியக் கருத்தியலின் மறு உயிர்ப்புக்குக் காரணமானது மொழிவழி மாநிலப் பிரிவினையாகும். ஒரு தேசிய இனம் தன் நிலவியல் எல்லைகளின்மீது கொண்ட அக்கறையின் வெளிப்பாடாக 'தேவிகுளம் பீர்மேடு தமிழர்க்கே' என்ற முழக்கத்துடன் எழுந்த போராட்டத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

ம.பொ.சி.யின் தமிழரசுக் கழகம், சி.பா. ஆதித்தனாரின் நாம் தமிழர் இயக்கம், தி.மு.க. பொதுவுடைமைக் கட்சி ஆகியவை ஓரணியில் திரண்டு நின்று நீதிக்கட்சியின் பழைய தலைவரான பி.டி. ராஜனைத் தலைவராகக் கொண்டு, கடையடைப்புப் போராட்டம் ஒன்றை நடத்தின. கண்டன ஊர்வலத்தில் ஜீவானந்தமும் வெங்கட்ராமனும் காவல் துறையினரின் தடியடிக்கு ஆளாகிக் காயம் அடைந்தனர்.⁴⁸ பெரியாரின் ஆதரவைப் பெற்ற பார்ப்பனரல்லாதார் ஆட்சி தயங்கித் தயங்கி ஆட்சிமொழிச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. ஆனால் 'தமிழ்நாடு' என்ற பெயர் மாற்றத்தை ஏற்க மறுத்தது. பார்ப்பனரல்லாதார் ஆட்சியைக் காப்பது என்ற பெயரில் பெரியார் எடுத்த நிலைப்பாடுகள் தமிழ்த் தேசியத்திற்கு உரமூட்டுவதாக அமையவில்லை.

1965இல் தமிழ் மாணவர்கள் மத்தியில் எழுந்த இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் மைய அரசின் வல்லாண்மையைக் குறிக்க

47. 1942இல் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் தமிழகக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சிறையிலிருந்தபோது, ராஜாஜி காங்கிரசிலிருந்து விலகியிருந்ததும், மீண்டும் அவர் 1945இல் காங்கிரசுக்குள் நுழைய முயன்றதும், திருப்பரங்குன்ற மாநாட்டில் காமராசரும் பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவரும் ஒன்று சேர்ந்து காங்கிரசுக்குள் ராஜாஜி நுழைவதை எதிர்த்ததும், அனைத்திந்தியக் காங்கிரசின் துணையோடு ராஜாஜி காங்கிரசுக்குள் திரும்ப வந்ததும், 'திராவிட நாடு' இதழில் அண்ணா 'கோடு உயர்ந்தது: குன்றம் தாழ்ந்தது' என எழுதியதும் தனி நூலுக்குரிய செய்திகளாகும். விரிவான செய்திகளுக்குப் பார்க்க, டி.எஸ். சொக்கலிங்கம், '1945 தமிழர் போராட்டம்' சென்னை, 1957.

48. என். வீ. நடராசன், 'அவர் கண்ட அறப்போர்', Sir. P.T. Rajan Eighty Second Birthday Souvenir, 1973. P. 241-244.

கொண்டு தாக்கிய போராட்டமாகும். வாக்கு வங்கி அரசியலுக்கு ஆட்பட்ட திராவிடக் கருத்தியலாளர்களின் கட்டுக்களையும் கைகளையும் மிறி எழுந்த நெருப்பாகும் அது.

இன்று அதன் கனல் துண்டுகள் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன. பஞ்சாப், அஸ்ஸாம், காஷ்மீர், ஜார்க்கண்ட், போடோ, சட்டிஸ்கர் என வடமாநிலங்களில் தேசிய இன உணர்வுகள் அரும்பி வருகின்ற நேரத்தில் அனைத்திந்திய தேசியத்திற்கு மாற்றாக ஒரு தத்துவத்தை வளர்த்தெடுக்க தமிழ்நாட்டில் வாக்கு வங்கித் தலைவர்களால் இயலவில்லை.

பன்னாட்டு மூலதனங்கள் அணுகுண்டுக்குப் பதிலாக வணிக ஒப்பந்தங்களையும், துப்பாக்கிக்குப் பதிலாக தகவல் தொடர்பு சாதனங்களைக் கையகப்படுத்திக் கொண்டும் பெருவாரியான மக்கள் திரளின் அரசியல் சமூக நலன்களைக் கொள்ளையிடுகின்றன. இது பற்றிய தன்னுணர்ச்சியினை இன்று தமிழ்நாட்டுப் புலமையாளர்கள் மட்டுமே பெற்றிருக்கிறார்கள்.

தமிழ் தேசிய எழுச்சியின் அடையாளமாகக் கருதப்பட்ட தைப்பொங்கல் விழாவில் தொலைக்காட்சியில் சங்கராச்சாரியார் ‘அருளாசி’ வழங்குகிறார். தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களின் வழி பார்ப்பனியம் அதிகார மையங்களைத் தன்னிடம் தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

பெருவாரியான மக்கள் திரளுக்கு இதற்கு எதிர்நிலையான ஞானம் கிடைக்கவில்லை. ‘இந்த ஞானம் வந்தால் பின் நமக்கென்ன வேண்டும்’ என்பதுதான் தமிழ்நாட்டுப் புலமையாளர்களின் ஆதங்கமாக இருக்கிறது.